

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ÚNOR 2002 *** ROČNÍK III.*** ČÍSLO 2

Citát inspirující:

Nejkrásnější, co můžete prožít, je tajemno. To je základní pocit, který stojí u kolébky pravého umění a vědy. Komu to není známo, kdo se neumí divit, neumí žasnout, ten je tak říkajíc mrtev a jeho oko je vyhaslé.

Albert Einstein

Pavel Zeman

čas jiter – ojíněných nálad
dny holých alejí propustí vzpomínku
ovoce uvolní prostory zahrad
ve dveřích dosud vidím stát maminku

na její hlavu hledím tak trochu z výšky
(v očích mám zamženo a něco se v nich slilo)
a z jejich vlasů čtu jak z dětské knížky
že všude bylo bílo

Pavel Dostál
ministr kultury České republiky

V Praze dne 11. ledna 2002

Vážený pane,

děkuji za Váš dopis i zasloupanou publikaci, kterou – přiznávám se bez mučení – zařadím v této chvíli pouze ke spoustě knih, které musím, až někdy najdu čas, přečíst. Upřímně řečeno, nikdy jsem tak málo nečetl, kterak je tomu v době, kdy jsem ministrem kultury.

Děkuji za pochopení a srdečně zdravím. A Vašemu literárnímu spolku samozřejmě držím palce a přeji mnoho dalších tvůrčích úspěchů.

Váš

Dopis ministra kultury ČR Pavla Dostála po zaslání almanachu Striptýz duše.

Vážený pane senátore konzervativní strany,

Monika Eberlová

konečně jsem měla možnost přečíst si novou Kobru a taky na ní odpovědět. Váš článek (Kudy a kam, dámy a pánové) mě mnoho nepotěšil. Je vidět, že svoje pracovní zázemí se snažíte mít i ve svém volném čase. Myslím si, že zmíněné epicentrum bylo vytvořeno již se založením spolku. Rozhodně nemám pocit komet bloudících všemi směry. Jednotu vidím v tom, že nás všechny spojuje literární tvorba v nejširším slova smyslu. Když něco děláme, tak všichni bez rozdílu. Mám na mysli besedy s různými známými literáty, autorské večery, almanachy, atd. Každý má svůj prostor. Nemůžete přece nařídít o čem se právě budeme všichni bavit. Ostatně v kuloárech se člověk dozví spoustu mnohdy užitečných informací. Umíte pěstovat třeba takovou dýni? I dloubání v nose není jen tak. (promiňte za možná nevhodné výrazy, ale používám jen ty Vaše). Také existuje něco jako přirozená autorita, tím myslím, že když má někdo nápad a chuť něco udělat, může oslovit toho člověka (když sám na schůzce nevystoupí), kterého si zvolí. Beru v úvahu, že je třeba, když se chceme dobrat k nějakému cíli, aby někdo schůzku vedl. Ale i zde mám pocit, že přirozeným "vůdcem" schůzek je Václav. Vždy řekne, co považuje za důležité organizační záležitosti, podiskutujeme a pak je místo pro kuloáry. Kde jinde bychom si mohli pohovořit o přemnožení slimáků, změně počasí nebo ekologii ve městech? Asi to není úplně vše, co jsem chtěla napsat pro obhajobu svého názoru a tuším, že proto to nebude možná pochopeno do detailu. Lepší je vždy diskuse na živo. Jediné v čem s Vámi souhlasím, je bohužel malá frekvence schůzek a zvolení zástupců spolku (nanejvýše dvou) pro veřejnost a různá jednání.

VÍTE,ŽE ...

-V lednovém čísle Tvaru (1/2002) je informace o uveřejněných příspěvcích ze soutěže VBN 2001 v Dobré adrese a mezi autory je i Václav Franc se svojí ukázkou z delší prózy František

- Martin Žantovský pravidelně píše příspěvky (fejtony nebo zamyšlení) do Pojizerských listů

- V únorovém novopackém Achátu věnuje Zlata Zákoutská pozornost výročí úmrtí Leontýny Mašínové

-V lednovém čísle Prochorovin najdete v literární příloze poezii Petra Veselého a dále hodnocení dalšího svazku edice Profily (NE)LASKY

- Martinu Žantovskému se ozval e-mailem pan Richard Medek (viz Kobra 1/2002), který nabízí možnost uskutečnit besedu v Jičíně (viz ukázka z jeho zprávy:)

Vážený pane Žantovský,
děkuji Vám moc za almanach, rád si ho přečtu. Za to, že jsem svou knihu poslal paní do Turnova místo Vám se omlouvám, ale jistě to chápete. Do Jičína rád přijedu, stačí se domluvit. Moc Vás zdravím a děkuji.
Richard Medek

-Letošní vyhlášení výsledků Jivínského Štefana se uskuteční v Libáni tradičně 25.února (Celé druhé číslo PROCHOROVIN je věnováno této akci). Zváni jsou všichni příznivci kultury , akce začíná v 17,30 hodin v restauraci Radnice v Libáni! Mezi nominovanými je i náš literární spolek.

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

ČTENÁŘ TŘETÍHO TISÍCILETÍ

Jedná se o literární soutěž, kterou vyhlásila Soukromá vysoká škola Josefa Škvoreckého a Svět knihy s.r.o., společnost Svazu českých knihkupců a nakladatelů. Jejím smyslem je povzbudit tvůrčí potenciál všech věkových kategorií k esejistickému zachycení životních zkušeností, názorů a postojů na prahu třetího tisíciletí. „Proč číst? Co číst? Číst vůbec? Kdo je, jak vypadá, co dělá čtenář třetího tisíciletí?“

Heslo soutěže: „Do nového století jenom v knižním objetí!“ Porota je složena z řady známých autorů, jejím předsedou je Milan Uhde, členy např. Lenka Procházková, Michal Viewegh, Vladimír Novotný a taky tajemník SČKN Jaroslav Císař.

Výsledky soutěže budou vyhlášeny na 8.mezinárodním knižním veletrhu Svět knihy 2002 v neděli 12.května od 11 hodin.

Do soutěže budou přijaty pouze práce dosud nepublikované v kategorii ESEJ, maximálně tři normostrany, Téma: Čtenář třetího tisíciletí, věkové kategorie: 15-26 let, 26-100 let (rozhodující je datum 31.března 2002). Uzávěrka soutěže je právě 31.března 2002.

Soutěžící odevzdá svůj příspěvek pouze prostřednictvím elektronické pošty jako přílohu ve formátu Word nebo rtf na elektronickou adresu:

ctenar.svetknihy@lit-akad.cz , uveďte i jméno a příjmení, bydliště, rok narození a pokud studujete, tak jméno školy.

ORTENOVA KUTNÁ HORA

Jedná se o literární soutěž pro básníky do 22 let, dosud nepublikující. Letos je vyhlášen již 9.ročník soutěže, která má uzávěrku 31.března 2002.

Do soutěže zasílejte maximálně 200 veršů, připojte tyto údaje: jméno a příjmení, adresa, datum a místo narození, RČ, škola nebo zaměstnavatel.

Vše zašlete na adresu: Monika Trdličková, Purkyňova 189, 284 01 Kutná Hora, kde dostanete i bližší informace.

AKTUÁLNĚ: OLYMPIJSKÉ SNĚNÍ

Václav Franc

Nadešel poslední den zimní olympiády v Salt Lake City. Ještě naposledy se zvedá na nejvyšší stožár červenobílá vlajka s modrým klínem. Hlediště, dosud znalé pouze děl klasiků Smetany, Dvořáka a Suka, si spolu s naší výpravou pobrukuje nejznámější „šlágr“ her Kde domov můj. Místní skladatel John Smith dokonce přeložil slova do angličtiny, a tak usměvaví pořadatelé zašumí jako „bory po skalínách“ a celé české výpravě je krásně u srdce. Z televizních obrazovek pochytili nápěv naší hymny v nejrůznějších místech zeměkoule, dokonce i za polárním kruhem a na stanici Mír, si kosmonauti prozpěvují hit posledních čtrnácti dnů, který předstihl všechny osvědčené melodie na žebříčcích hitparád.

Věřili jsme několika želízkům, především Neumannové, hokejistům, čekali jsme zlepšení od skokanů, ale kdo mohl tušit, že olympijské zlato přivezou Beránková s Dlabolou nebo dokonce sjezdaři a rychlobruslaři. Fascinující byl nástup ne jednoho nebo dvou, ale prakticky všech sportovních odvětví. Když po prvním kole obřího slalomu mužů vedl náš zcela neznámý závodník o téměř 3 sekundy před světovou plejádou z alpských zemí, odborníci zírali, ale když česká rychlobruslařka vyhrála všechny ženské disciplíny na dlouhých nožích, ronil trenér nizozemských rychlobruslařů na ledový ovál

slzy velké jako hrachy. Nic neplatily výsledky světových pohárů a minulých šampionátů, naši bobisté létali v dráze, jako by měli ve svém stroji zamontovaný motorek, a tam, kde soupeři ztráceli, naši naopak zrychlovali. Akrobatický lyžař Aleš Valenta vyhrál závod s velkou převahou a Jan Matura skákal jak o život, vyhrál oba individuální závody a v soutěži družstev svým výkonem pečetil další zlato. Sdruženář Milan Kučera odskočil Japoncům na můstku tak daleko, že japonská esa marně stíhala našeho sdruženáře. Legendární Kenji Ogiwara se dokonce nechal slyšet, že v Japonsku se snad ještě nějak protluče, ale v Čechách by musel lyže pověsit na hřebík, protože by se do reprezentace vůbec nedostal.

Impozantní bylo vítězství biatlonistů Garabíka a Hákové, stejně tak i čtyřnásobný triumf Katky Neumannové. Irina Rodninová, když viděla výkon naší sportovní dvojice si oddechla, že již aktivně nezávodí, protože kdyby měla letos soupeřit s českým párem, zcela určitě by prohrála.

Nelze popsat všechny ty radostné okamžiky, při kterých se naši sportovci šťastně smáli na stupních vítězů. Nelze popsat všechny slavné tiskové konference, ale neodpustím si ještě poznámku o finále hokejového turnaje mužů. Kanadčané při nástupu do poslední třetiny doslova prosili naše hokejisty, aby jim povolili alespoň jeden čestný úspěch. Dočkali se, když jsme prakticky celou poslední třetinu hráli bez brankáře, neboť si Dominik Hašek na střídače leštit Hartovu trofej. Kuriozitou je, že jediný kanadský úspěch zaznamenal právě Demeter Lakatoš, který v srpnu minulého roku odešel do Kanady, neboť v české extralize hrál pouze v béčku pražské Sparty. V týmu javorových listů, tento "Kanadčan", patřil jasně k nejlepším, což dokázal třemi góly v semifinále proti Švédsku.

Zkrátka a dobře, ony dva týdny v Salt Lake City byly překrásné, pohádkově překrásné. Místní kluci pobíhali kolem mne, v ruce s památkem a tužkou, žadonili o podpis taky jednoho Čecha. Měl jsem dokonce mnoho nabídek, abych v Americe zůstal jako vlastně jako co? Jak jsem se právě já dostal

na olympiádu? Napadlo mě, když se o mne začali tahat pracovníci ministerstva sportu z Utahu, aby mě získali právě pro odvětví, které spadalo do jejich kompetence. Tahali, tahali, až mně to bylo docela nepříjemné a ...

„Tak už přestaň chrápat, tady se nedá spát!“ manželka se mnou cloumala a mně došlo, že je dneska 8. února 2002 a do zahájení zimních olympijských her v Salt Lake City zbývá už jen několik hodin.

Otočil jsem se na bok a v duchu jsem si říkal, že by nebylo vůbec špatné, kdyby se alespoň kousíček mého předolympijského snu stal realitou. Alespoň jeden kousíček zlaté radosti!

A tak až budete znaveni sedět v pozdních nočních hodinách u televizních obrazovek, držet palečky našim borcům, kterým se třeba nebude dařit podle našich snů, vzpomeňte si na mne a moji ženu, která klidně, ač naprostá většina národa stávala onu památnou olympijskou zlatou neděli, když naši hoši z Nagana nad ránem porazili Rusko 1:0, prospala onu slávu. Moje žena totiž říká: „Vždyť je to jenom sport a chleba levnější stejně nebude!“

Takovouhle nástěnku má náš literární spolek v čekárně zubní ordinace v Nové Pace, v Partyzánské ulici.

UZÁVĚRKA ŘEHEČSKÉ SLEPICE

Dne 31.ledna 2002 skončil termín pro zaslání přihlášek do 1.ročníku humoristické literární soutěže ŘEHEČSKÁ SLEPICE. Sešlo se 16 soutěžních příspěvků od autorů z nejrůznějších koutů české republiky (Olomouc, Ostrava, Vimperk, Mělník, Prachovice,atd.).

Podle mého názoru je úroveň textů dobrá a porota nebude mít jednoduchou práci, aby vybrala a na závěrečném setkání vyhlásila vítěze.

Předběžně se vyhodnocení uskuteční v sobotu 6.dubna 2002 odpoledne v budově bývalé školy v Úlibicích. Přesný termín oznámím v březnové Kobře.

A nyní krátká ukázka ze soutěžní práce: (soutěž je anonymní, a tak uvedu, že autorem je Ondráš):

Byl jeden dědeček z Řehče,
ten hledal pěkné děvče.
„Nechci žádnou mámu,
chci ji na reklamu,“
říkal ten starý kujón z Řehče.

Byl jeden veterán z Řehče
Toho oslovovali: hřebče!
Už se neví proč,
Teď neudrží moč,
ten bývalý hřebec z Řehče.

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 3.

Číslo 2.

Únor 2002.